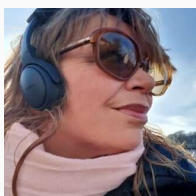

Udsnit af bogens forside. Volckmers roman, der er fra 2020, er oversat til 16 sprog og opført som teaterstykke.

Aftalen er rablende monolog i bogform, både fed og frygtelig på samme tid

Inger Tejlgaard Olesen Ravn

ROMAN: Aftalen

Forfatter: Katharina Volckmer

Oversat af: Louise Ardenfelt Ravnild. Sideantal: 96

Forlag: [Sisyfos](#), 2022

”Jeg ved slet ikke, hvornår alt blev så grotesk, at det jævnligt er mig en kamp at komme ud af huset, for jeg kan simpelthen ikke se, hvordan vi skal blive til rigtige mennesker igen.” (*Aftalen*, s. 44)

Lad mig starte med at sige, at det er en super fed bog, som min datter (21 år) helt sikkert bliver påduttet. Det vender jeg tilbage til.

Lad mig så indskyde: Det er en megatræls bog. Dens rablende monologform vil sikkert stadig imponere folk født før årtusindeskiftet – sammenfletningen af udfald, indfald og verbale overfald har helt sikkert ramt millimeterpræcist i det metaforiske øje, da bogen blev udgivet i 2020. Nu, hvor den er oversat, i øvrigt upåklageligt og med sprogligt gehør, til dansk, mindes jeg gysende diverse YouTube-ranter, som førnævnte datter præsenterede mig for, for 5 år siden.

Det blev hurtigt gammelt.

Når bogen holder, så er det fordi, der bag den kække grovfilstale er nogle virkeligt interessante tanker om menneskets handlemuligheder – eller mangel på samme.

Katharina Volckmer argumenterer bl.a. fremragende for, at omverdenens blik internaliserer kønsidentiteten hos individet, og hvordan den mekanisme er en umenneskeliggørelse af alle: Læs den og giv den så videre til din datter (m/k).